

1

Tobias legde de bal op de penaltystip. Met zijn voet veegde hij uit gewoonte enkele zandkorrels voor de bal weg. Daarna zette hij vier grote stappen achteruit. Hij likte zenuwachtig met zijn tong over zijn bovenlip, streek met zijn hand door zijn blonde haren en ademde diep in en uit. Dit was een belangrijk moment. Zijn eer en de eer van zijn ploeg stonden op het spel. De laatste minuut was ingegaan, en ze stonden 3-4 achter.

‘Komaan, Tobias!’ hoorde hij Sebastian achter hem roepen. ‘Concentreer je! De bal moet erin!’

Tobias keek achterom naar zijn ploegmaats. Sebastian was een halve kop groter dan hij, en zijn schouders waren een beetje breder. Ze waren al beste vrienden sinds de kleuterklas.

Naast Sebastian stond Hannah. Ze was zo leuk dat Tobias soms vergat dat ze een meisje was. Ze kon heel goed voetballen, bijna even goed als hij, en ze kon supersnel sprinten. Hij gaf niet graag toe dat hij haar ook mooi vond.

‘Zet ’m op, Tobias!’ hoorde hij haar schreeuwen. ‘We mogen hen deze finale niet laten winnen, die, die ...’ Ze zocht een gepast scheldwoord. ‘... die belachelijke apen!’

‘Die belachelijke apen’, dat waren Andreas en de tweeling Thomas en Robert. Andreas stond in het doel voor hem en wiegde zacht heen en weer, alsof hij wilde aangeven dat hij de bal wel zou tegenhouden, waar Tobias z’n penalty ook zou

trappen. Thomas en Robert keken van opzij toe.

Ze zaten allemaal in dezelfde klas, maar Hannah, Sebastian en Tobias voetbalden bij de FC en de anderen bij de VC, de rivaliserende club in hetzelfde stadje. Ook al waren ze vrienden, op het voetbalveld konden ze elkaars bloed wel drinken. Ze speelden denkbeeldig de finale van de Champions League tegen elkaar alsof hun leven ervan afhing.

Het was de eerste wedstrijd van de zomer en ze zouden nog genoeg matches spelen om revanche te kunnen nemen, maar Hannah wilde niet verliezen. De winnaar zou de verliezer blijven uitlachen tot de volgende match, en dat idee kon ze moeilijk verdragen, wist Tobias. De laatste keer dat ze verloren hadden, was Andreas de bakkerswinkel van haar vader binnengekomen, waar Hannah soms hielp met het snijden van de broden. Hij had om haar te pesten doodleuk twee broden en een owngoal besteld, omdat ze de pech had gehad tegen haar eigen ploeg te scoren. Hannah had gedaan alsof ze het niet hoorde, maar vanuit haar ooghoeken had ze gezien dat Thomas en Robert buiten stonden te gieren van het lachen. Dat zou ze hun nog betaald zetten, had ze Tobias gezworen. En dit was het moment om haar een handje te helpen.

Tobias ademde nog een laatste keer in en startte zijn aanloop. Zijn schijnbeweging deed Andreas naar links duiken, terwijl de bal vlak naast de rechterpaal binnenvloog.

‘*And he scores!*’ brulde Sebastian zoals een stadionomroeper op de televisie.

Andreas verbeet zijn teleurstelling toen hij de bal uit het net viste. ‘Spelen we verlengingen?’ vroeg hij.

Niemand reageerde enthousiast. De middag was al voor het grootste deel voorbij en het was een heel warme dag geweest. Ze waren moe, maar vooral had niemand zin om de wedstrijd na een vier-vierstand nog te verliezen.

‘We kunnen morgen ook een rematch spelen?’ stelde Sebastian voor.

De anderen knikten instemmend. Ze gingen op het gras zitten en dronken gulzig uit hun drinkfles.

Tobias lag languit in het gras. Hij had de bal als een kussen onder zijn hoofd gestopt. ‘Wat is het toch geweldig dat hier nooit niemand anders komt,’ zei hij.

‘Je bedoelt waarschijnlijk: “nooit iemand anders”’, verbeterde Hannah hem, maar daar reageerde Tobias niet op. De jongens

waren het gewend dat ze hen constant verbeterde.

‘Eigenlijk is dat niet te geloven. Dit pleintje is toch gewoon zalig?’ viel Sebastian in.

De vrienden keken naar hun geheime pleintje. Het was in feite een klein park van de stad, met een veld in het midden dat zowel gebruikt kon worden om te basketballen als om te voetballen. Ze noemden het ‘het geheime pleintje’, omdat je het nooit zou vinden als je de toegangswegen niet kende. Het paadje dat Tobias, Sebastian en Hannah altijd namen, begon tussen de heggen van twee huizen waar je zo voorbij zou wandelen. Je moest het ook al een heel eind volgen vooraleer je kon merken dat er een pleintje was.

Aan de achterzijde van het park lag een bos. De eigenaar ervan woonde in een andere stad en bezocht het nooit. Zo kwam het dat ook het bos door hen als speeltuin werd gebruikt. Ze bouwden er graag kampen. Door het bos slingerde een smal zandpaadje, dat op een andere weg uitkwam. Maar ook die toegang was amper zichtbaar. Het paadje werd eigenlijk alleen gebruikt door Andreas, Thomas en Robert wanneer die naar het geheime pleintje kwamen.

De ene zijkant van het park grensde aan verschillende stadstuinjes. Omdat alle bewoners een tuinhuis achteraan in hun tuin hadden gezet, werd het park aan die kant helemaal afgezoomd. Aan de andere zijkant was er een hekwerk over de volledige breedte. Ernaast stonden een aantal hoge bomen met dikke kruinen, die het pleintje voor een groot deel onttrokken aan het zicht van het flatgebouw erachter. Dat gebouw was zo afzichtelijk dat ze het altijd ‘de lelijke blokkendoos’ noemden.

‘Gaan jullie straks mee zwemmen?’ vroeg Sebastian. ‘Dan kan ik jullie nog eens aftroeven op de duikplank.’

Even buiten de stad was een openluchtzwembad, waar ze geregeld samen met de fiets naartoe reden. Ze daagden elkaar graag uit om de moeilijkste sprongen te maken, en meestal won Sebastian.

‘Nee, we kunnen niet,’ antwoordde Thomas. ‘Rob en ik gaan met mijn peter naar de nieuwe Superman-film.’ Zijn ogen glinsterden toen hij dat vertelde, en hij ging wat meer rechtop zitten. ‘Die gaat nog zoveel beter zijn dan de vorige film van Spider-Man! De Hulk en Thor doen er ook in mee.’

Tobias zuchtte zonder dat iemand het merkte. Al zijn vrienden waren fan van films over helden met superkrachten. Vroeger vond hij die ook leuk. Ze hadden de verhalen vaak

nagespeeld. Dan begonnen ze te fantaseren dat ze supersterk waren en met één hand een vrachtwagen konden optillen, dat ze sneller konden lopen dan een straaljager vliegt of dat ze van een afstand dingen met hun ogen konden optillen of doen rondvliegen.

Maar Tobias ... had zelf een superkracht. Een échte superkracht, waar niemand iets van wist. Helaas was zijn kracht de belachelijkste die er bestond. Hij kon er namelijk niets mee aanvangen.

Dus hield hij zijn superkracht angstvallig voor iedereen verborgen. Zelfs voor zijn vrienden. Hij zuchtte nog eens onhoorbaar en luisterde daarna maar verder naar de anderen.